

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Πείνα» στην ΕΘΑΛ

Οι διοργανώσεις PLAY έφεραν πολλά καινούρια πράγματα στην κυπριακή θεατρική πραγματικότητα. Ένα απ' αυτά ήταν η δυνατότητα να βλέπουμε τη συγγραφή και τη σκηνική υλοποίηση ενός θεατρικού κειμένου ως φάσεις μιας διαδικασίας. Ήταν σαν να παρακολουθείς ντοκιμαντέρ για την ανάπτυξη ενός φυτού, από σπόρο σε ανθισμένο δένδρο. Στην πρώτη φάση, στη διάρκεια του αναλογίου, ήταν ενδιαφέρον να μαρτυρείς τη μελλοντική τύχη του έργου στη σκηνή, να βλέπεις, ή μάλλον ν' ακούς, κάποια ελαττώματά του ως πιθανές παγίδες για τους σκηνοθέτες που θ' αναλάβουν το ανέβασμά τους.

Ο Χαράλαμπος Γιάννου έχει ήδη ζήσει τη διαδικασία της μεταμόρφωσης του κειμένου του «Σκύλου που καπνίζει» σε παράσταση του ΘΟΚ. Τώρα η Μαρίνα Βρόντη αναλαμβάνει να σκηνοθετήσει τη δεύτερη φάση της ζωής του κειμένου της «Πείνας» στην παραγωγή της ΕΘΑΛ. Στο αναλόγιο το κείμενο του Χαράλαμπου Γιάννου ακούστηκε σαν σκληρή παραβολή, με το χιούμορ του πολύ μαύρο και με την τραγωδία να

ντύνεται κοστούμι από το βεστιάριο του θεάτρου του παραλόγου. Συγγενής στη θεματολογία με τον «Σκύλο», η «Πείνα» παρουσιάζει τη σκληρότητα, την απόρριψη, την έλλειψη επικοινωνίας, την αυτο... και αλληλοπαγίδευση στα πλαίσια μιας οικογένειας. Όμως από τη στιγμή της ολοκλήρωσης της παρουσίασης του κειμένου στο PLAY είχα σκεφτεί ότι ο λόγος περιέγραφε τη δράση και τα πρόσωπα πλήρως, έτσι ώστε να μη μένει περιθώριο συμπλήρωσής του κατά τη σκηνική μεταφορά. Η ακουστική μορφή του κειμένου ήταν επαρκής. Ίσως γι' αυτό και η Μαρίνα Βρόντη αναγκάστηκε να προσθέσει αρκετά πράγματα στον κειμενικό πυρήνα. Όχι να αναπτύξει τον λόγο μέσα από τη σκηνική δράση, αλλά να προσθέσει θέαμα. Έχω παρατηρήσει ότι η «μέθοδος της πρόσθεσης» χρησιμοποιείται μερικές φορές σε παραστάσεις έργων του Ιονέσκο, π.χ. στη «Φαλακρή τραγουδίστρια» ή στις «Καρέκλες», ωσάν οι σκηνοθέτες να νιώθουν ανασφάλεια μπροστά στη γύμνια του παραλόγου και θέλουν να τη σκεπάσουν με υποκριτική υπερβολή, με κλοουνάτα, με σκηνογραφική φαντασία. Στην παράσταση της ΕΘΑΛ το σκηνικό του Γιώργου Γιάννου αποτελείτο από άδεια περιγράμματα τοίχων, τα οποία και την έλλειψη επικοινωνίας, και την παγίδευση, και την κενότητα των σχέσεων, και τον παράλογο κίνδυνο αλληλοεξόντωσης συμβόλιζαν επαρκώς. Όμως η σκηνοθετίδα πρόσθεσε το παιχνίδι με τις πόρτες, ίσως επειδή ανησυχούσε ότι οι θεατές δεν θα έχουν τι να βλέπουν στη σκηνή. Η ίδια ανησυχία, αλλά σε σχέση με τους ηθοποιούς, την ανάγκασε να φορτώσει το ζευγάρι των γονιών (Στέλιος Ανδρονίκου, Παναγιώτα Παπαγεωργίου) με υπερβολικό όγκο δουλειάς, ενώ την κλοουνάτα εφαρμόζει η Τζωρτζίνα Τάτση και στους τρεις ρόλους. Μόνο ο πεινασμένος γιος (Βασίλης Χαράλαμπος) βρίσκεται σε σχετική αδράνεια. Κατανοώ ότι το κωμικό στοιχείο διευκολύνει τη σκηνοθετίδα και τους ηθοποιούς της. Όμως ούτε η «προσθετική μέθοδος», ούτε ο έντονος κωμικός προσανατολισμός δεν βοήθησαν το κείμενο ν' ανέβει σ' ένα νέο επίπεδο.